

gaaende Fordringer, med hvilke den begyndte Forhandlingerne, for at have Noget at slaa af paa? Dette viste sig overfor andre Magter, og det viste sig ogsaa overfor os senere hen. Fremdeles siger Mindretallet, at vor Regjering „allerede den 22de Januar 1883 erklærede sig villig til i Principet at antage den af Spanien foreslaaede Basis, da det nu begyndte at vise sig, at Sverig-Norge efter al Sandsynlighed vilde komme til Afslutning af en Traktat, medens denne først blev afsluttet den 15de Marts 1883“. Jeg tror, at Mindretallet tager feil her, og Regjeringens Fremstilling modsiges det paa det Bestemteste. Af Regjeringens Fremstilling fremgaar det, at de mundtlige Forhandlinger, der indledes ved Noten af 22de Januar 1883, væsentlig kun var et Led i Forhandlingen om den gamle Traktats Forlængelse, medens Regjeringen ikke vilde foretage noget Skridt til en Tarifförändring, inden den kjendte Resultatet af Forhandlingerne med Sverig-Norge. Regjeringen fremstiller selv Sagen saaledes, at den paa det Tidspunkt kun vilde holde sig Veien aaben til at gjøre det ene eller det andet, og den Erklæring, som Danmark afgav den 22de Januar, at den antog den Basis, som Spanien havde tilbudt, fortolker Regjeringen saaledes, at den derved gif ind paa at forhandle paa Grundlag af at binde sig til sin Tarif, men uden at Regjeringen tilkjendegav noget Saadant, som at den vilde nedsette Vintolden . . . Pesetas pr. 100 Kilogram, det vil sige $\frac{3}{4}$ Dre pr. Pd. eller deslige. Fremdeles bemærker Mindretallet, at Flertallet har uret i at sige, at Spanien ikke gav os noget Vederlag for Saltoldens fuldstændige Opgivelse, idet det viste sig, at Regjeringen efter at have afvist Spaniens Tilbud om at nøies med en Nedsættelse af Salttolden opnaaede at faae Vintolden dreven 30 pCt. op samt at beholde sine Hænder overfor Vin paa Plaster. Jeg maa dog maasse minde Mindretallets ærede Ordfører om et latinsk Ord, som siger: post non propter, det vil sige paa Dansk at Noget sker efter, men ikke paa Grund af, og at denne Indrømmelse med Hensyn til Vin ikke skete paa Grund af Afvisningen af Tilbudet om Salttolden, fremgaar aldeles tydelig af Regjeringens egen Fremstilling. Der staar i den, at Spanien ikke betragtede vort Tilbud om at ophæve Salttolden fuldstændig som nogen Indrømmelse; Spanien gjentog sit Tilbud om at nøies med en mindre Salttold i Noten af 2den Juli uden dog at lægge nogen større Vægt derpaa, og derefter svarede den danske Regjering i en paafølgende Verbalnote, saaledes som det hedder her i Fremstillingen: „Det godtgjordes, hvorfor

Danmark ikke kan modtage Spaniens Tilbud om mindre Told paa Salt.“ De Udtryk, hvori det bliver godtgjort, er jeg afstaaen fra at omtale nærmere, da selve Noteten kun er os konfidentielt meddelt. Men jeg mener med Bestemthed at kunne sige, at saavel de Ytringer, som den Gang bleve fremførte, som hvad som helst Regjeringen forøvrigt har fremført om dette Punkt, ikke afgiver nogen Grund til, at det i en Traktat med Spanien skulde indføres, at Salttolden fuldstændig skulde frigives; det kan maasse indeholde Motiver for Regjeringen til at foreslaa Rigsdagen at ophæve Salttolden fuldstændig samtidig med, at Traktaten blev vedtagen, men dette er to meget forskellige Ting. Under de senere Forhandlinger, som førte til, at Spanien gif ind paa en Vintold af 21 i Stedet for 16 Pesetas, ses heller ikke dette Spørgsmaal om Salttolden at have øvet nogen som helst Indflydelse. Mindretallet finder en Modsigelse imellem, at Flertallet skulde have sagt, at „det under Forhandlingerne viste sig, hvor svag vor Regjeringes Stilling var, navnlig derved, at den ikke kunde opnaa noget Vederlag for sit Tilbud om at gaa ind paa Spaniens oprindelige men senere opgivne Fordring om fuldstændig Toldfrihed for Salt, naar Spanien saa til Gjengæld vilde nøies med mindre Nedsættelser paa Vin og Sydfrugter“, og at det derefter siger: „Med Hensyn til disse Artikler opnaaede vor Regjering vel et Afslag i Spaniens oprindelige Fordringer“. En saadan Modsigelse finder ikke Sted, thi disse to Spørgsmaal viste sig slet ikke at staa i nogen Forbindelse med hinanden. Spaniens Forhold til Salttolden vidner i det Hele taget tilstrækkelig om, at Spanien har opstillet sine Fordringer saaledes, at det havde Noget at slaa af paa. At Spanien slet ikke brød sig om, at vi tilbøede at gaa ind paa dets oprindelige Fordring med Hensyn til Salt, kan jo kun vise, at denne Fordring egentlig kun var opstillet, for at det delvis kunde lade den falde, og et andet Vidnesbyrd kan man finde deri, at Spanien begyndte med en Fordring af 2 Pesetas og gif op til 21. Saaledes bærer man sig kun ad, naar man i Virkeligheden har til Hensigt at slaa af; den, der indleder en Handel paa den Maade og afslutter med saa megen Afvigelse derfra, om ham kan man med Sikkerhed sige, at han har stillet sin oprindelige Fordring for at have Noget at slaa af paa. Hvad dernæst Spørgsmaalet angaar, hvorvidt det har nogen Betydning, at Spanien ikke har bundet sin Tarif lige overfor Danmark i noget eneste Punkt, medens vi binde vor Tarif paa mange Punkter, da